

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ПРИЛОЖЕНИЕ 6

към Изложение на анализ
на експерт Галина Солакова

Определение № 15544 от 12.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14681/2018 г., П о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от АПК, образувано по частна жалба на Н. Ге. и Р. Г. от [населено място] срещу протоколно определение, постановено в открито съдебно заседание, проведено на 15.11.2018 г. по адм. д. № 706/2018 г. по описа на Административен съд -П., в частта, с която е отменено определение № 1069/10.09.2018 г. по същото дело. С доводи за наличие на правен интерес от участие в процеса в качеството им на заинтересовани страни, жалбоподателите претендират отмяна на определението със законните последици.

Ответникът не ангажира становище по частната жалба.

Върховният административен съд, второ отделение, намира частната жалба за допустима, като подадена от надлежни страни и в срока по чл. 230 АПК, а разгледана по същество - основателна, по следните съображения.

С обжалваното определение административният съд е отменил предходно свое определение № 1069/10.09.2018 г., постановено по делото, с което са конституирани настоящите частни жалбоподатели като заинтересовани страни, като е приел, че в производството по оспорване на заповед чл. 225 а ЗУТ, страни са единствено извършителя на незаконния строеж и органа, издал заповедта на неговото премахване. Прието е, че за Н. Г. и Р. Г., оспорената от С. Г. заповед № 1484/05.07.2018 г. по чл. 225 а ЗУТ е неблагоприятна, което сочи на самостоятелни права за оспорване, нереализирани от Н. Георгиев и Р. Георгиев.

Така постановеното определение е неправилно.

Видно от мотивната част на процесната заповед, разпореденият за премахване незаконен строеж "външно стълбище с предверие" е с извършител К. Г., който е починал, поради което са възприети в това качество неговите наследници, а именно: оспорващата С. Г. и настоящите частни жалбоподатели Н. Г. и Р. Г.. От това следва, че в това си качество / наследници на извършителя/ Н. Г. и Р. Г. се явяват задължени за изпълнението на заповедта за премахване на незаконния строеж и имат

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

качеството на заинтересовани страни, тъй като са участвали надлежно в административното производство и следва да бъдат обвързани от силата на присъдено нещо на съдебното решение, независимо, че не са оспорили в срок заповедта.

Предвид изложеното обжалваното определение следва да бъде отменено и делото -върнато за продължаване на процесуалните действия.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, АПК във вр. с чл. 236 от АПК, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 15.11.2018 г., постановено в открито съдебно заседание по адм. д. № 706/2018 г. по описа на Административен съд -П., в частта, с която е отменено определение № 1069/10.09.2018 г. по адм. д. № 706/2018 г. на Административен съд - П. и

ВРЪЩА делото за продължаване на процесуалните действия.

Определението е окончателно.

Определение № 15543 от 12.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14207/2018 г.,

П о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от АПК, образувано по частна жалба на Д. Кердевар, [населено място], област [област], и на "Колесник" ЕООД, представлявано от М. Максимова, и двамата чрез адв. Митова, срещу определение № 10785 от 13.09.2018 г. по адм. д. № 2363/2018 г. по описа на Административен съд - В.. С доводи за наличие на правен интерес от оспорване на писмен отказ за издаване на заповед за премахване на незаконен строеж, материализиран в писмо изх. №ВН-12-00-393/20.07.2018 г. на началник на РДНСК – Североизточен район се претендира отмяна на прекратителното производство определение и връщане на делото за продължаване на процесуалните действия и произнасяне по същество.

Ответникът началник на РДНСК – Североизточен район, гр. В., чрез юрк. Колева ангажира становище за неоснователност на частната жалба.

Върховният административен съд, второ отделение, намира частната жалба за допустима, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 230 АПК, а разгледана по същество за неоснователна, по следните съображения.

С обжалваното определение административният съд на основание чл. 159, т. 1 от АПК е оставил без разглеждане жалбата на настоящите частни жалбоподатели срещу писмо изх. № ВН-12-00-393/20.07.2018 г. на началник на РДНСК – Североизточен район, гр. В., с което жалбоподателите са уведомени за липсата на основание за издаване на заповед за премахване на

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

незаконен строеж, във връзка с извършената по техен сигнал проверка за наличие на незаконно строителство. Определението е мотивирано с липса на годен за обжалване административен акт досежно отказа за издаване заповед по чл. 225 ЗУТ, както и на липса на законово задължение за произнасяне по сигнал за незаконно строителство.

Така постановеното определение е обосновано, правилно и законосъобразно.

Решаващият правен извод на съда за липса на право на оспорване за жалбоподателите на отказа за издаване на заповед за премахване на незаконен строеж е съобразен с липсата на правна норма в специалния закон /ЗУТ/, която да предвижда задължение за административния орган за произнасяне по сигнал за налично незаконно строителство. Поради това е правилен извода на съда, че процесното писмо е с уведомителен характер и не носи белезите на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол. В ЗУТ е предвидено самосезиране на органите по незаконно строителство /по чл. 225 или чл. 225а/ в производството по установяване и премахване на незаконни строежи, поради което инициерирането на производство по сигнал на трети лица не е обвързващо за органа, тъй като тези лица не могат да претендират неблагоприятни правни последици в чужда правна сфера. Правото си на собственост тези лица могат да защитят по реда на чл. 109 от Закона за собствеността /ЗС/. Именно поради това, лицата, подали сигнал за наличен незаконен строеж и собствениците /съсобствениците/ на терена, върху който попада строежа не са заинтересовани лица и при образувано производство, приключило с издадена заповед за премахване на незаконния строеж, тъй като заповедта не създава задължения за тях.

Предвид изложеното обжалваното определение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 236 от АПК, Върховният административен съд, второ отделение, **ОПРЕДЕЛИ:**

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 10785 от 13.09.2018 г. по адм. д. № 2363/2018 г. по описа на Административен съд - В..

Определението е окончателно.

**Определение № 14975 от 4.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14212/2018 г.,
И о.**

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от АПК.

Образувано е по частна жалба на В. И. от с. [населено място], общ. [община], подадена чрез адвокат Г. Маринов, против Определение №

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

1906/28.09.2018 г., постановено по административно дело № 2162/2018 г. по описа на Административен съд – Пловдив, с което е оставена без разглеждане жалбата му срещу Заповед № РД – 09 – 278/07.03.2018 г. на Кмета на Община Марица, с която е наредено премахването на незаконни строежи: "Пристройка към двуетажна жилищна сграда" и "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", находящи се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скutare, и е прекратено производството по делото.

В частната жалба се релевират оплаквания за неправилност на съдебния акт, поради което се иска неговата отмяна и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия. Твърди се, че жалбоподателят има правен интерес да оспори заповедта на кмета на общината за премахване на незаконни строежи, тъй като е собственик на имота и на постройките в него. Прилага нотариален акт за право на собственост над недвижим имот от 12.05.2004 г.

Ответната страна, Кмета на Община Марица, не изразява становище по реда на чл. 232 АПК.

Върховният административен съд, състав на Второ отделение счита частната жалба за процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 230 от АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Предмет на оспорване пред Административен съд – Пловдив от страна на В. И. е Заповед № РД – 09 – 278/07.03.2018 г. на Кмета на Община Марица, с която е наредено премахването на незаконни строежи: "Пристройка към двуетажна жилищна сграда" и "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", находящи се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скutare, с извършител М. Николова. Съдът е оставил без разглеждане жалбата и е прекратил производството по делото, развивайки мотиви за това, че жалбоподателят няма правен интерес от оспорването, тъй като не е адресат на заповедта, както и не е представил доказателства за собственост на процесните обекти. Приел е също така, че дори жалбоподателят да е собственик, той не притежава активна процесуална легитимация да обжалва тази заповед, тъй като не е засегнат от нея.

Настоящият съдебен състав не споделя част от доводите на Административен съд – Пловдив.

Безспорно първата категория лица, разполагащи с правото да обжалват заповед за премахване на незаконен строеж са адресатите на заповедта, с оглед възникналото за тях задължение да извършат фактическото премахване на строежите, след влизането ѝ в законна сила. Като адресати на заповедта могат да бъдат посочени извършителя на строежа или неговият

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

собственик и/или възложител. Това са и лицата, за чиято сметка се извършва принудителното премахване на строежа, съгласно разпоредбите на чл. 225, ал. 6 и чл. 225а, ал. 5 ЗУТ, от което се обуславя правният им интерес да оспорят заповедта. В конкретния случай, жалбоподателят не е адресат на заповедта, поради което не може да я оспорва на това основание.

С оглед изложеното по-горе, освен адресатите на заповедта, надлежно легитимирани да оспорят заповед за премахване на незаконен строеж могат да бъдат и лицата, притежаващи правото на собственост или ограничени вещни права върху незаконния строеж. Правото на собственост върху строеж е защитено от закона вещно право, притежанието на което обосновава право на жалба срещу заповедта, разпореждаща премахването му и с това пряко го застрашава. От тук следва изводът, че оспорване от лице, което претендира вещни права върху строежа, е допустимо, независимо, че то не е посочено като адресат на заповедта за премахване на незаконен строеж /в този смисъл е Решение № 9278/03.07.2014 г. по адм. дело № 3723/2014 г. на Върховния административен съд, второ отделение/. Твърдението на дадено лице, че е собственик на строежа не обуславя само по себе си правния интерес на това лице да оспори заповед за премахването му. Тези твърдения следва да бъдат доказани посредством надлежните доказателствени средства.

В конкретния случай, от страна на жалбоподателя не е представен документ, легитимиращ го като собственик или носител на вещни права върху първия строеж, предмет на заповедта - "Пристройка към двуетажна жилищна сграда", както и върху поземления имот, представляващ УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скутаре, в който се намира този строеж. Следователно и с оглед гореизложените съждения, същият не притежава активна процесуална легитимация да обжалва процесната заповед, в частта, с която е разпоредено премахване на строеж, представляващ "Пристройка към двуетажна жилищна сграда", находящ се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скутаре. В тази част оспореното определение е правилно и следва да бъде оставен в сила.

Относно втория строеж, предмет на заповедта, представляващ "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", находящи се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скутаре, са налице индикации, че за същия жалбоподателят се легитимира като собственик на S идеална част съгласно приложения към частната жалба нотариален акт. В този документ сградата не е индивидуализирана като работилница за тапициране и ремонт на мебели, така, както е посочена в заповедта, но площта ѝ от 168, 46 кв. м. е сходна с площта на работилницата по заповедта, която е 168 кв. м., поради което е твърде вероятно да се установи идентичност между двете сгради. Това

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

обстоятелство е от значение за обосноваване на правния интерес за В. И. да оспори заповедта, в частта ѝ относно строеж, представляващ "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", респективно неговото изясняване налага отмяна на съдебното определение в тази му част и връщане на делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Съдът ще следва да установи, в това число и чрез специални знания дали е налице идентичност между сградата, предмет на Нотариален акт № 50, том III, рег. № 2316, нотариално дело № 379/2004 г. и строежът, предмет на оспорената заповед, описан като "Работилница за тапициране и ремонт на мебели" и в случай, че установи такава идентичност, следва да разгледа по същество жалбата на В. И. против Заповед № РД – 09 – 278/07.03.2018 г. на Кмета на Община Марица, в частта ѝ, с която е наредено премахването на незаконен строеж "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", находящ се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скutare.

Воден от горното и на основание чл. 236 АПК, във връзка с чл. 221, ал. 2 АПК, Върховният административен съд, състав на Второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 1906/28.09.2018 г., постановено по административно дело № 2162/2018 г. по описа на Административен съд – Пловдив, в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата на В. И. срещу Заповед № РД – 09 – 278/07.03.2018 г. на Кмета на Община Марица, в частта ѝ относно премахване на незаконен строеж "Работилница за тапициране и ремонт на мебели", находящ се в УПИ VII – 714, кв. 63 по плана на с. Скutare, и производството по делото е прекратено в тази част, и **ВРЪЩА** делото в същата част на съдебния състав за продължаване на съдопроизводствените действия, при спазване на указанията по прилагане и тълкуване на закона, дадени в настоящото съдебно определение.

СТАВЯ В СИЛА Определение № 1906/28.09.2018 г., постановено по административно дело № 2162/2018 г. по описа на Административен съд – Пловдив, в останалата обжалвана част.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 13477 от 6.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13228/2018 г.,

II о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на "Техноком инженеринг" ЕООД, гр. С. против определение № 4812 от 30.07.2018 г., постановено по адм. дело № 5843/2018 г. по описа на Административен съд С. – град, с което жалбата на

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

дружеството против заповед № РА-30-393/18.12.2017 г. на директора на дирекция "Общински строителен контрол", Столична община е оставане без разглеждане и производството по делото е прекратено. Жалбоподателят поддържа, че определението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Моли да бъде отменено, като му се присъдят и разноските по делото.

Ответникът – директорът на дирекция "Общински строителен контрол" – Столична община оспорва частната жалба.

Като взе предвид изложеното в частната жалба и данните по делото, настоящият състав на Върховния административен съд констатира следваното:

Частната жалба е подадена в срок и страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното определение Административен съд С. - град оставя без разглеждане жалбата на "Техноком инженеринг" ЕООД против заповед № РА-30-393/18.12.2017 г. на директора на дирекция "Общински строителен контрол" – Столична община, с която е наредено на собствениците на ПИ пл. № 731, ПИ пл. № 729 и ПИ № 733 по плана на гр. С. да премахнат незаконен строеж, представляващ навес, построен в посочените имоти и прекратява производството по делото.

За да постанови този резултат първоинстанционният съд приема, че право да оспорят заповед за премахване на незаконен строеж имат собственикът на терена, собственикът на строежа или неговият извършител. Констатира, че жалбоподателят не е сред посочените лица и не е адресат и на заповедта, поради което прави извод, че за същия не е налице правен интерес от оспорването.

Тези изводи на административния съд са направени при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон и се споделят от настоящата инстанция.

Решаваният съд правилно приема, че за жалбоподателя не е налице правен интерес от оспорване на заповедта. Дружеството не е адресат на акта и последният не засяга негативно правната му сфера. Аргументирано е заключението, че засегнати от заповедите за премахване на незаконни строежи са адресатите на заповедта, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право на строеж или извършителят на незаконния строеж. Трети лица, включително тези, които ползват имота, без да са носители на ограничено вещно право, не разполагат с процесуална

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

легитимация по чл. 153, ал. 1 АПК, тъй като за тях заповедта не създава задължения. В този смисъл правилно съдът се позовава на § 3 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол, съгласно който "адресат/адресати на заповедта" са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахване на незаконния строеж. В случая с оглед данните, че дружеството ползва строежа без правно основание (твърдения и доказателства за обратното не са изложени и представени) правилно е преценено, че същото не попада в категорията на посочените по-горе лица, за които актът е неблагоприятен и които разполагат с процесуално право да го оспорят. Ето защо като достига до заключение в този смисъл и оставя жалбата без разглеждане и прекратява производството по делото, първоинстанционният съд постановява определение в съответствие с материалния закон, което следва да бъде оставено в сила.

Доводите на жалбоподателя, че в случая следва да намери приложение Наредбата за принудителното изпълнение на заповеди по чл. 195, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от ЗУТ за поправка, заздравяване или премахване на строежи или части от тях и заповеди по чл. 225 а, ал. 1 от ЗУТ за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Столична община, са неоснователни, тъй като цитираната наредба е неотнормативна към незаконните строежи.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 4812 от 30.07.2018 г., постановено по адм. дело № 5843/2018 г. по описа на Административен съд С. - град.

О. е окончателно.

Определение № 7213 от 31.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2686/2018 г., II о.

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на Н. С. Н. от град Х., срещу определение от 24 януари 2018 г., постановено по адм. дело № 18/2018 г. по описа на Административен съд Х., с което е оставена без разглеждане жалбата

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

му срещу заповед № 1726/28 ноември 2017 г. на кмета на община Х. и е прекратено производството по делото.

В частната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на определението.

Ответникът - кметът на община Х., в писмен отговор на частната жалба излага съображения за нейната неоснователност.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 230 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Административен съд Х. е образувано по жалба на Н. С. Н. срещу заповед № 1726/28 ноември 2017 г. на кмета на община Х., с която на основание чл. 225а, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) е наредено да бъде премахнат незаконен строеж: "Двуетажна жилищна сграда", находящ се в поземлен имот с идентификатор 77195.425.3 по кадастралната карта на град Х., извършен от неизвестно лице. Съдът е приел, че жалбоподателят не е установил наличието на права и/или законни интереси по отношение на сградата - предмет на заповедта на кмета на общината, както и че не е адресат на административния акт, поради което е оставил без разглеждане подадената от Неази жалба поради липса на правен интерес от него и е прекратил образуваното въз основа на нея производство.

Определението е неправилно.

Съгласно разпоредбата на § 3, ал. 1 от ДР на Наредба № 13/2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол "Адресат/адресати на заповедта" са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахване на незаконния строеж. В случая първоинстанционният съд като се е позовал на цитираната норма неправилно е приел, че оспорващият не попада сред лицата, изброени в нея.

От данните по делото е установено, че поземленият имот, в който е извършен незаконният строеж е съсобствен на множество лица, изчерпателно изброени и в заповедта за премахването му, сред които е и частният жалбоподател. Това се потвърждава и от приложената по делото извадка от кадастралния регистър на град Х., касаеща процесния имот, в която като собственик № 7 е вписан Н. С. Н.. Ето защо като съсобственик на поземления имот, в който е изграден описаният строеж, жалбоподателят се явява лице с активна процесуална легитимация да оспорва заповедта за

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

премахване на незаконния строеж, макар и да не е посочен като адресат на административния акт.

Неоснователно е твърдението на кмета на общината, направен в подадения отговор на частната жалба относно обстоятелството, че след като в заповедта е посочено, че строежът е изграден от неизвестен извършител, то жалбоподателят не би могъл да бъде неин адресат като не са налице доказателства той да е извършител или собственик на строежа. Напротив, в частната жалба се посочва изрично, че сградата е изградена лично от Неази, а освен това в самата заповед, последният е посочен като съсобственик на поземления имот, в който е изградена тя.

Отделно от изложеното, обратното би означавало, че при издаване на заповед за премахване на незаконен строеж, административният орган би могъл винаги да посочва, че строежът е с неизвестен извършител и с оставянето на жалбите срещу заповедта без разглеждане от съда поради липсата на посочен/известен адресат в акта, то никое лице не би имало правен интерес от оспорването ѝ.

С оглед горното обжалваното определение като неправилно ще следва да бъде отменено, а делото върнато на административния съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на Н. С. Н. срещу заповед № 1726/28 ноември 2017 г. на кмета на община Х..

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 24 януари 2018 г., постановено по адм. дело № 18/2018 г. по описа на Административен съд Х..

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Определение № 3826 от 26.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3071/2018 г., II о.

Производството е по чл. 229 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на А. Н. Б. срещу определение № 297 от 7.02.2018 г., постановено по адм. д. № 2589/2017 г. по описа на Административен съд - Б., с което е оставена без разглеждане жалбата му срещу заповед № 2056/4.08.2017 г. на заместник-кмета по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" при община Б. и е прекратено производството по делото.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

В частната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на определеното.

Ответната страна - заместник-кметът по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" при община Б., в срока по чл. 232 от АПК, чрез своя процесуален представител, представя писмен отговор с доводи за неоснователност на частната жалба.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 230 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Административен съд - Б. е образувано по жалба на А. Н. Б., срещу заповед № 2056/4.08.2017 г. на заместник-кмета по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" при община Б., с която на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ е разпоредено на жалбоподателя да премахне незаконен строеж: "Стопанска постройка", находяща се в северната част на УПИ III-377, кв. 38, на границата с УПИ IV-376, кв. 38 по плана на с. И., община Б.. С обжалваното определение съдът е приел, че подадената жалба е просрочена, поради което на основание чл. 159, т. 5 от АПК същата е оставена без разглеждане, а образуваното въз основа на нея производство прекратено.

Така постановеното определение е неправилно.

Данните по делото, на които съдът основава мотивите си, са предоставени по делото след приключване на събирането на доказателства. Ходът по същество е даден на 9.01.2018 г., а справка от "Б. п." ЕАД за доставяне на пратка ИД № PS 800001FNYZP е постъпила в съда на 2.02.2018 г. По делото не е налично и цитираното от съда писмо от 24.01.2018 г., с което тази справка е изисквана. Липсват и данни някоя от страните да е оспорила датата на връчване на обжалвания акт. От известието за доставяне е видно, че има положен подпис в полето "упълномощено лице", което е в противоречие със справка от "Б. п." ЕАД, че пратката е доставена лично на жалбоподателя.

При тези данни, след като се е позовал на документи, неприобщени към доказателствата по делото по надлежния ред и без да е дадена възможност на страната да се запознае с тях, съдът е нарушил процесуалния закон. Освен това, тези документи не доказват надлежно направено съобщаване лично на жалбоподателя.

Определението като неправилно следва да бъде отменено, а делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на А. Н. Б., включително

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

проверка по установения процесуален ред за допустимостта на подадената жалба.

Предвид изложеното и на основание чл. 222, ал. 2 във връзка с чл. 236 АПК, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 297 от 7.02.2018 г., постановено по адм. д. № 2589/2017 г. по описа на Административен съд - Б..

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 3320 от 15.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2740/2018 г., II

о.

Производството е по реда на чл. 200, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на М. Г. Д., против определение № 2432 от 01.11.2017 г., постановено по адм. дело № 2169/2017 г. по описа на Административен съд - Б.. И. се доводи за недопустимост и неправилност на определението поради противоречие с материалния закон и необоснованост. Прави се искане за отмяната му.

Ответникът - А. Л. П., в писмено възражение изразява становище за правилност на обжалваното определение.

В срока по чл. 232 АПК други възражения не са постъпили.

Върховният административен съд, второ отделение, приема частната жалба за процесуално допустима като подадена от надлежна страна срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 2 АПК и в срока по чл. 230 АПК.

Разгледана по същество, е основателна.

Производството пред Административен съд - Б. е образувано по жалба на А. Л. П. против заповед № 1626/22.06.2017 г. на заместник- кмета по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" на община Б., с която на основание чл. 56, ал. 1 АПК е прекратено откритото с констативен акт № П-13/12.05.2017 г. административно производство по чл. 225а, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) за строеж: "Плътна ограда" в УПИ XVI-1320, кв. 116 по плана на ЦГЧ, гр. Б.. В мотивите на заповедта е посочено, че към производството е относимо предходно такова, което е приключило с влязла в сила заповед от 2013 г. и доброволно премахване на строежа.

Съдът е приел, че не са изпълнени изискванията за прекратяване на административното производство на посоченото правно основание, тъй като няма искане за това от страната, по чиято инициатива е започнато същото.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Изложил е съображения за липсата на отрицателната предпоставка по чл. 27, ал. 2, т. 1 АПК, препятстваща образуването на друго производство по съставения констативен акт, след като е установено ново строителство на мястото на доброволно премахнатия незаконен строеж. Поради това е отменил оспорената заповед и е върнал преписката на административния орган за продължаване на процедурата по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ.

Определението е недопустимо.

С оспорената заповед на заместник- кмета на община Б. е прекратено производството, образувано по сигнал на А. А. П., за извършено в съсобствен недвижим имот незаконно строителство от частния жалбоподател и М. П.. По същество с нея се отказва издаване на заповед за премахване на незаконен строеж. В ЗУТ липсва правна норма, която да създава за органите на ДНСК, респ. за кмета на общината (чл. 225 и чл. 225а ЗУТ) задължение да се произнесат по искане за установяване на незаконен строеж и за неговото премахване. Тези органи действат служебно и тяхна е преценката да издадат или не съответния административен акт. Ето защо, в случая кметът на община Б. не е обвързан от подадения до него сигнал. В чл. 214 ЗУТ са изброени изчерпателно кои актове са индивидуални административни актове, като в т. 3 са посочени тези за спиране, за забрана на ползването и за премахване на незаконни строежи. Само посочените актове подлежат на съдебен контрол. Сред тях не попада отказът да се издаде заповед за премахване на незаконен строеж, поради което същият не представлява акт, подлежащ на обжалване по реда на чл. 215 ЗУТ. Отказът е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, когато отрича претендиращи от молителя благоприятни за него последици, както и в изрично посочени от закона случаи. Такава хипотеза в случая не е налице, тъй като молителят претендира неблагоприятни за трети лица последици, сочени от него като извършители на строежа. Поради това липсва годеен за обжалване административен акт, което обуславя извод за недопустимост на съдебното производство.

Отделно от това А. А. П. не разполага с активна процесуална легитимация да обжалва заповедта на заместник-кмета на община Б.. Н. от обстоятелството, че е съсобственик на имота, в който е изгъланена оградата, тя се явява единствено подател на сигнала до административния орган. Като такава не е страна в производството по установяване и премахване на незаконен строеж на основание чл. 225, ал. 1 ЗУТ. Съсобственикът на терена, както и подателят на сигнала за незаконния строеж не са заинтересовани лица, тъй като заповедта за премахването му не създава задължения за тях и не рефлектира негативно в правната им сфера. Предвид изложеното А. А. П.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

няма качеството на страна по смисъла на чл. 56, ал. 1 АПК, по чието искане е започнало административното производство и затова не притежава процесуалното право да оспори заповедта за прекратяване на административното производство.

Като се е произнесъл по недопустима жалба, съдът е постановил недопустимо определение, което на основание чл. 221, ал. 3 във вр. с чл. 236 АПК подлежи на обезсилване. Вместо него следва да се постанови друго, с което жалбата на А. Л. П. против заповед № 1626/22.06.2017 г. на заместник-кмета по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" на община Б. следва да се остави без разглеждане, а съдебното производство - да се прекрати.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЕЗСИЛВА определение № 2432 от 01.11.2017 г., постановено по адм. дело № 2169/2017 г. по описа на Административен съд - Б. и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на А. Л. П. против заповед № 1626/22.06.2017 г. на заместник-кмета по "Строителство, инвестиции и регионално развитие" на община Б..

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

Определението е окончателно.

Определение № 463 от 11.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 198/2018 г., II о.

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на "Розова долина екс" ЕООД против определение № 2370 от 27.11.2017 г., постановено по адм. д. № 1996/2017 г. по описа на Административен съд гр. П.. Жалбоподателят навежда доводи за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и моли за отмяната му.

Ответникът - кметът на О. Р. не изразява становище по частната жалба.

Частната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното определение съдът оставя без разглеждане жалбата на "Розова долина екс" ЕООД против заповед № ДЗ-133/02.06.2017 г. на кмета

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

на О. Р., с която е разпоредено на управителя на дружеството да премахне незаконен строеж и прекратява производството по делото.

За да постанови този резултат съдът приема, че дружеството не е адресат на оспорената заповед, а това е управителят, поради което за "Розова долина екс" ЕООД не е налице правен интерес от оспорването.

Определението е постановено в нарушение на материалния закон.

С оспорената пред първоинстанционния съд заповед кметът на О. Р., на основание чл. 225а вр. чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ нарежда на управителя на "Розова долина екс" ЕООД да премахне незаконен строеж - "ограждащи тухлени зидове по южната фасада на едноетажна сграда", собственост на дружеството. При тези данни изводът на съда, че за "Розова долина екс" ЕООД не е налице правен интерес от оспорването, е незаконосъобразен. Адресат на заповедта е именно дружеството, представлявано от неговия управител - И. Р., а не физическото лице. Съгласно чл. 135, ал. 1, т. 2 от Търговския закон управителят е орган на дружеството, който го представлява (чл. 141, ал. 2 ТЗ). Следователно адресат на заповедта е дружеството, а не физическото лице И. Р., който като такъв е отделен правен субект и не е адресат на заповедта. Ето защо като приема, че за жалбоподателя не е налице правен интерес от оспорване на заповедта, първоинстанционният съд постановява определение в нарушение на материалния закон, което следва да бъде отменено, а делото върнато за продължаване на процесуалните действия.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2370 от 27.11.2017 г., постановено по адм. д. № 1996/2017 г. по описа на Административен съд гр. П..

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 462 от 11.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14716/2017 г., II

о.

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 и сл. АПК.

Образувано е по частна жалба на Я. Б. А., от гр. П., чрез пълномощника му - адв. Пейчинов, против определение № 2378/28.11.2017 г. по адм. дело № 3386/2017 г. на Административен съд - П., с което е оставена без разглеждане жалбата му против Заповед № РД-17-1250/15.09.2017 г. на

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

кмета на р-н "Централен", община-П., като недопустима и производството по делото е прекратено, на основание чл. 159, т. 2 АПК.

Поддържа се искане за отмяна на определението като неправилно.

По делото не е постъпило възражение от кмета на р-н "Централен" при община-П..

Частната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 230 АПК. Разгледана по същество е основателна.

За да прекрати производството първоинстанционният съд е приел, че частният жалбоподател Александров не е адресат на оспорения акт, поради което и за него липсва активна процесуална легитимация от оспорване на този акт. Приетото обосновава недопустимост на оспорването на основание чл. 159, т. 4 АПК, а не както е посочено в обжалваното определение - чл. 159, т. 2.

Определението е неправилно.

Случаят е изключение от общото правило за обжалваемост на акта по чл. 225, ал. 1 ЗУТ, от лицата - негови адресати. Строежът - предмет на оспорената заповед за премахване по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ, съгласно представените към делото писмени доказателства е съсобствен между Г. Я. А. / Г. Ж. А./ и синовете ѝ - Я. Б. А. и Л. Б. А., като правата на последните двама са по наследство от баща им - Б. Ш. А. /удостоверение за наследници-стр. 22/. Данни за това, че строежът е построен от Г. Я. А. и съпругът ѝ - Б. Ш. А., се съдържат в декларация, на стр. 27 от делото.

При положение, че частният жалбоподател установява вещни права върху строежа - предмет на заповедта, същия се явява заинтересовано лице, разполагащо с право на жалба срещу нея. Като е приел обратното съдът е допуснал нарушение на материалния закон, което прави обжалваното определение неправилно. Същото е неправилно и поради това, че не е приложима хипотезата на чл. 159, т. 2 АПК.

Като неправилно обжалваното определение следва да бъде отменено и делото върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

Водим от горното Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2378/28.11.2017 г. постановено по адм. дело № 3386/2017 г. на Административен съд - П., първо отделение, 18-ти състав.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Определението не подлежи на обжалване.

**Определение № 15509 от 18.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13865/2017 г.,
П о**

Производството е по реда на чл. 229 и сл. АПК, по частна жалба на В. Р. И. от гр. А. против определение № 2376/28.11.2017 г., постановено по адм. дело № 3099/2017 г. по описа на Административен съд - П., с което е оставена без разглеждане жалбата й срещу заповед № А-1561/05.10.2017 г. на кмета на община Асеновград за премахване на незаконни строежи в ПИ с идентификатор 00702.26.6, местн. Лаково, земл. на гр. А. и производството по делото е прекратено.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на определението и се иска отмяната му.

Ответната страна не взема становище.

Върховният административен съд, състав на второ отделение, намира частната жалба за допустима- подадена срещу подлежащо на обжалване определение, от страна по делото, за която то е неблагоприятно и в срока по чл. 230 АПК, а разгледана по същество за основателна.

За да постанови обжалваното определение, административният съд приема, че жалбоподателката не е легитимирана да оспори заповедта, тъй като не е обособена като неин адресат.

Определението е валидно и допустимо, но неправилно поради нарушение на материалния закон.

Съгласно § 3, ал. 1 ДР на Наредба № 13/2001 г. за принудителното изпълнение на заповедите за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на ДНСК, адресати на заповедта са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право на строеж или извършителя на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахването му. Предмет на заповедта е налагането на ПАМ - премахване на строеж, за който е констатирано, че е незаконен. Адресатът има значение само за понасяне на разноските по принудителното премахване. Непосочването на такъв или погрешното посочване на адресат не е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Заинтересовани да оспорят заповедта са всички лица, чиито права и законни интереси са нарушени или застрашени - чл. 147, ал. 1 АПК. В случая жалбоподателката претендира право на собственост по наследство и владение върху разпоредените за премахване строежи, както и заявява, че живее в тях заедно със семейството си. Това обосновава правен интерес за обжалване на заповедта, с която се разпорежда премахването им. Дори и да не

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

е посочена като адресат, тя е заинтересована да докаже в производството кога и от кого са извършени строежите, което има отношение към преценката относно тяхната търпимост.

Като е приел противното, първоинстанционният съд е постановил неправилно определение, което следва да бъде отменено и делото върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 236 АПК, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2376/28.11.2017 г., постановено по адм. дело № 3099/2017 г. по описа на Административен съд - П. и

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

**Определение № 15320 от 13.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13396/2017 г.,
П о**

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на А. Т. М. против определение № 2887 от 24.10.2017 г., постановено по адм. дело № 1836/2017 г. по описа на Административен съд гр. В. Жалбоподателят навежда доводи за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и моли за отмяната му.

Ответникът - кметът на район "Одесос" гр. В., в писмено становище, оспорва частната жалба и моли обжалваното определение да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид доводите в частната жалба и данните по делото, приема следното:

Частната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното определение Административен съд гр. В. прекратява производството по делото, образувано по жалба на А. Т. М. против писмо № УСКОР 17000437 ОД-020-ОД/09.06.2017 г. на кмета на район "Одесос" - О. В., с което на жалбоподателя е даден седмодневен срок да възстанови калканната стена на жилището му, граничеща със съседната сграда - Католическа църква в първоначалния ѝ вид, а именно да затвори двата прозореца като е посочено, че при неизпълнение на предписанието ще бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 232, ал. 5, т. 1 ЗУТ.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

За да постанови този резултат първоинстанционният съд приема, че оспореното писмо не представлява заповед за премахване на незаконен строеж по смисъла на чл. 225а ЗУТ, а има уведомителен характер, с който се указва на лицето, извършило незаконен строеж, че следва да възстанови положението преди извършването му, поради което прави извод, че не е налице индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Обжалваното определение е постановено в нарушение на с материалния закон.

Незаконосъобразен е изводът на съда, че оспореното писмо не е индивидуален административен акт, поради което същият не подлежи на самостоятелен съдебен контрол по реда на АПК. Видно от същото е, че с него на жалбоподателя е разпоредено да възстанови калканната стена на жилището му, граничеща със съседната сграда - Католическа църква в първоначалния ѝ вид, а именно да затвори двата прозореца.

Това съдържание на процесното предписание определя оспорения акт като индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК във връзка с чл. 215, ал. 1 и чл. 214 от ЗУТ, подлежащ на съдебен контрол и преценка за законосъобразност по критериите на чл. 146 от АПК.

Изводът на административния съд, че оспореното предписание не е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол не е съобразен с визираните в чл. 214, т. 2 "актове на ... кметовете на райони..." и разписания в т. 1, към която има препращане в т. 2, признак на подлежащия на съдебен контрол административен акт, а именно: акт, с който се "създават права или задължения или се засягат права или законни интереси на отделни физически или юридически лица".

С оглед на изложеното, обжалваното определение е постановено в нарушение на материалния закон, поради което същото следва да се отмени, а делото да се върне на същия съд и състав за продължаване на процесуалните действия.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2887 от 24.10.2017 г., постановено по адм. дело № 1836/2017 г. по описа на Административен съд гр. В.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на процесуалните действия.

Определението не подлежи на обжалване.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Определение № 3509 от 22.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2644/2017 г., II

о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. АПК.

Образувано е по частна жалба на "Транс инвест" ООД, със седалище и адрес на управление гр. П., представлявано от управителя В. С., чрез адв. К. като пълномощник, срещу определение № 70 от 24.01.2017 г., постановено по адм. дело № 816/2016 г. по описа на Административен съд - П.. С доводи за неправилност на определението поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и необоснованост се претендира неговата отмяна и връщане на делото за продължаване на производството.

Ответникът - зам. кметът на община П. не подава възражение в срока по чл. 232 АПК.

Ответникът - "Стройконсулт" ЕООД, чрез адв. П. като процесуален представител, в писмено възражение изразява становище за правилност на обжалваното определение.

Върховният административен съд, второ отделение, приема частната жалба за процесуално допустима, като подадена от надлежна страна срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК и в срока по чл. 230 АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното определение, на основание чл. 159, т. 5 АПК, съдът е оставил без разглеждане като просрочена жалбата на "Транс инвест" ООД срещу заповед № РД-12-341/18.07.2016 г. на заместник кмет на община П., с която е наредено да се премахне незаконен строеж "промишлена сграда" с идентификатор 56722.651.356.3 в имот с идентификатор 56722.651.356 и е прекратил производството по делото. Определението е поправено с определение № 155 от 15.02.2017 г. в частта относно постановяването му в закрито заседание на 24.01.2017 г.

За да направи извод за недопустимост на оспорването, съдът е приел, че то е подадено извън преклузивния 14-дневен срок, който е изтекъл на 01.08.2016 г. при редовно съобщаване на заповедта по реда на § 4, ал. 1 във вр. с чл. 225а, ал. 2, изр. последно ЗУТ, чрез залепването ѝ на самия обект и поставянето ѝ на таблото в община П.. Посочено е, че едва след издаването на оспорения акт са постъпили твърдения относно претенциите за собственост върху сградата, предмет на заповедта и е съставен констативен нотариален акт на 26.07.2016 г., с който жалбоподателят е признат за собственик по давност. Доколкото заповедта за премахване е съобщена на "Транс инвест" ООД с две писма, връчени съответно на 03.08. и 04.08.2016 г.,

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

са изложени мотиви и за просрочие в хипотезата на чл. 140, ал. 1 АПК, тъй като двумесечният срок е изтекъл на 04.10.2016 г., а жалбата до съда е подадена на 06.10.2016 г.

Определението е неправилно.

От разпоредителната част на заповедта е видно, че адресат на акта е "Стройконсулт" ЕООД, на когото е разпоредено премахването на незаконен строеж "промишлена сграда" с идентификатор 56722.651.356.3 в имот с идентификатор 56722.651.356, негова собственост. На това дружество е връчена заповедта. Независимо от неправилния извод на съда за надлежно съобщаване на акта в хипотезата на неизвестен извършител при изрично посочен адресат, то от данните по делото се установява, че заповедта е съобщена и на жалбоподателя. Това е направено във връзка с изявление на "Стройконсулт" ЕООД до административния орган за собственически претенции по отношение на обекта, разпореден за премахване, от страна на "Транс инвест" ООД. Действително с писмата от 26.07. и 02.08.2016 г., получени съответно на 03.08. и 04.08.2016 г., от жалбоподателя се иска да представи доказателства относно законността на строежа, като в тях изрично е посочено, че е издадена заповед за премахване с индивидуализация на незаконния строеж, представляващ сграда с идентификатор по КККР и имотът, в който е изградена. При тези данни следва да се приеме, че е извършено надлежно съобщаване на акта по реда на чл. 61, ал. 2, предл. второ АПК - чрез отправяне на писмено съобщение за издаването му. Този начин за съобщаване е допустим включително и за лицата, които не са участвали в административното производство съгласно чл. 61, ал. 1 АПК.

Незаконносъобразно съдът е приел, че срокът за оспорване е изтекъл и жалбата е просрочена. По повод отправените от административния орган писма жалбоподателят е подал на 05.08.2016 г. отговор до община П., с който в т. 5 е направено изрично искане за отмяна на заповедта като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Отговорът по своя характер представлява жалба срещу заповедта. Преценка за спазването на срока за оспорване съгласно чл. 215, ал. 4, предл. 1 ЗУТ следва да се направи по отношение неговата дата на депозиране - 05.08.2016 г., а не спрямо подадената впоследствие жалба до съда. Въпреки че първоначалното оспорване неправилно е адресирано до община П., административният орган е бил длъжен да го изпрати по компетентност на съда. При тези данни настоящият състав приема, че жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок.

Като е приел обратното, съдът е постановил неправилно определение, което следва да бъде отменено и делото върнато на същия

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

състав за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на "Транс инвест" ООД.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 70 от 24.01.2017 г., постановено по адм. дело № 816/2016 г. по описа на Административен съд - П..

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на "Транс инвест" ООД срещу заповед № РД-12-341/18.07.2016 г., издадена от заместник кмет на община П..

Определението е окончателно.

Определение № 6453 от 14.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4104/2014 г., II о.

Производството е по Глава тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, образувано по частна жалба на Борис Александров Спасов против определение № 34/28.02.14 г. по адм. д. № 133/13 г. по описа на Административен съд - Видин с молба за отмяната му като неправилно.

Възражение по частната жалба не е постъпило.

Върховният административен съд намира подадената от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК, в преклузивния срок по чл. 230 АПК частна жалба процесуално допустима и като я разгледа по същество, констатира:

Производството по адм. д. № 133/13 г. по описа на Административен съд - Видин е образувано по повод жалба вх. № Ж02-3417/24.06.13 г., с която частният жалбоподател е оспорил Заповед № РД-02-11-770/5.06.13 г., издадена от зам.-кмета на община - Видин на основание чл. 225а, ал. 1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ с разпореждане в 30 дневен срок от влизането ѝ в сила Спасов да премахне незаконен строеж "Ограда", изградена от юг и изток на ПИ 155, кв. 55 по кадастралната карта на с. Новоселци, одобрена със Заповед № РД-18-3/18.01.08 г. на изп. директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър - София.

По повод жалба вх. № М02/13363/4.11.13 г. на същото лице е образувано адм. д. № 202/13 г. по описа на съда. В тази жалба Спасов е изложил твърдения за наличие на незаконни строежи в близост до имота му и петитум за отмяна като незаконосъобразна Заповед № РД-02-11-770/5.06.13 г. на зам.-кмета на община Видин. С определение № 293/27.11.13 г. адм. д. №

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

202/13 г. в частта на оспорването срещу цитираната заповед е присъединено към адм. д. № 133/13 г., а останалата част от приложенията към жалбата са изпратени като преписка на ДНСК-София.

С обжалваното определение производството по делото е прекратено поради подаването на жалбата по адм. д. № 202/13 г. след изтичане на 14-дневния срок по чл. 215, ал. 4 ЗУТ.

Определението е неправилно.

Производствата по адм. д. № 133/13 г. и адм. д. № 202/13 г. са образувани по две жалби, подадени чрез община Видин с различни входящи номера срещу една и съща заповед. С влязло в сила определение адм. д. № 202/13 г. е прекратено в частта на оспорването срещу заповедта и присъединено в тази част към по-рано образуваното адм. д. № 133/13 г. по жалбата на Спасов с вх. № Ж02-3417/24.06.13 г. срещу същата заповед. Както е посочил и първоинстанционният съд, на л. 70 от досието по адм. д. № 133/13 г. е приложено известие за доставка на пощенска пратка, видно от което Заповед РД-02-11-770/5.06.13 г. е връчена на адресата Спасов по пощата на 11.06.13 г. Изчислен от тази дата по правилото на чл. 60, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, приложим на основание чл. 144 АПК, срокът по чл. 215, ал. 4 ЗУТ за съдебно оспорване на административния акт изтича 25.06.13 г., от което следва, че жалбата е подадена в рамките на срока, процесуално допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

Предвид горното обжалваното определение следва да бъде отменено и делото върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 2 вр. с чл. 236 АПК, Върховният административен съд в настоящия състав на II-ро отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 34/28.02.14 г., постановено по адм. д. № 133/13 г. по описа на Административен съд - Видин и **ВРЪЩА** делото на същия състав на този съд за продължаване на съдопроизводството по жалба вх. № Ж02-3417/24.06.13 г., подадена от Борис Александров Спасов срещу Заповед № РД-02-11-770/5.06.13 г. на зам.-кмета на община Видин.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Определение № 11841 от 8.10.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10842/2014 г., II

о.

Производството е по Глава тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, образувано по частна жалба

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

на Росен Стоянов Карадашки от гр. София против определение № 2504/28.05.14 г. по адм. д. № 1507/14 г. по описа на Административен съд София-град с молба за отмяната му като неправилно.

Възражение по частната жалба не е постъпило.

Върховният административен съд намира частната жалба, подадена от надлежно легитимирано лице срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК в преклузивния срок по чл. 230 АПК, процесуално допустима и основателна по същество.

За да постанови обжалваното определение и прекрати производството по делото, образувано по оспорване на частния жалбоподател Карадашки срещу Заповед № РД-30-9/14.01.14 г. на директора на Дирекция "Общински строителен контрол" при Столична община, Административен съд София-град е приел, че в указания му законен седемдневен срок от съобщението оспорващият не е отстранил нередността по жалбата си чрез представяне на документ за внесена по сметката на съда ДТ в размер на 10 лв.

Определението е неправилно.

Действително жалбата, по повод която е образувано първоинстанционното производство, е подадена без императивно изискуемото по чл. 151, т. 3 АПК приложение - документ за платена държавна такса, дължима на основание т. 2б, б. "б" от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратата, следствените органи и Министерството на правосъдието.

В тази връзка съдът правилно я е оставил без движение с указание - документ за внесена ДТ да бъде представен в седемдневен срок от съобщението. Жалбоподателят не е бил намерен на посочения в жалбата адрес, нито на служебно издирения постоянен такъв от съответния съдебен служител, предвид което, указанието за задължението за внасяне на ДТ му е било съобщено по пощата. На л. 28 от досието на делото е приложено известие за доставяне на посочения в жалбата адрес с дата на връчване 15.04.14 г. на упълномощено лице "жена". Така оформено, известието за доставяне е връчено в нарушение на чл. 44, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, приложим на основание препращащата разпоредба на чл. 144 АПК. Ето защо по отношение адресата на Карадашки срокът за изправяне нередовността по жалбата не е започвал да тече, предвид което изводът, обосновава прекратителното производство по делото за наличие на хипотезата по чл. 158, ал. 3 АПК за прекратяване на производството по делото, се явява незаконосъобразен.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Следва обжалваното прекратително производство по делото - определението да бъде отменено и делото върнато за продължаване на съдопроизводството от стадия на съобщаване разпореждането за оставяне жалбата без движение.

Воден от горното, Върховният административен съд в настоящия състав на II-ро отделение, на основание чл. 222, ал. 2 вр. с чл. 236 АПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2504/28.05.14 г., постановено по адм. д. № 1507/14 г. по описа на Административен съд София-град и **ВРЪЩА** делото на същия състав на този съд за продължаване на съдопроизводството с дадените в мотивите указания.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Определение № 5248 от 4.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 4510/2016 г., II о.

Производството е по реда на чл. 229 и сл. АПК, образувано по частна жалба от пълномощник на "Б. Т. и Сие" ЕООД, със седалище в гр. А., против определение № 375 от 29.02.2016 г., постановено по адм. дело № 1806/2015 г. по описа на Административен съд - Б., с което, на основание чл. 159, ал. 1, т. 4 АПК, е оставена без разглеждане жалбата на дружеството против заповед № 279 от 20.08.2015 г. на изпълняващия длъжността кмет на община Несебър и е прекратено производството по делото.

Съдебният акт се счита неправилен, предендира се отмяната му, Жалбоподателят сочи, че е навел твърдения още с първоначалната жалба, че постройката, чието премахване е разпоредено, е идентична с тази, за реализирането на която на дружеството е издадено разрешение за поставяне № 5/8.03.2005 г. на Главния архитект на общ. Несебър и е реализирана съгласно него. Твърди се, че обектът е собственост на Дружеството и в този смисъл за същото атакуваният административен акт ще отрече права, затова за него е налице правен интерес за обжалване на заповедта.

Ответната страна не е депозирала възражения по частната жалба.

Върховният административен съд, състав на Второ отделение, намира частната жалба за допустима - подадена срещу подлежащо на обжалване по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК определение, от страна по делото за която то е неблагоприятно и в срока по чл. 230 АПК, а разгледана по същество е основателна.

За да постанови обжалваното определение, първоинстанционният съд е приел жалбата, с която е бил сезиран, за недопустима - на основание чл. 159, ал. 1, т. 4 АПК, като подадена от лице без правен интерес за

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

оспорването. Посочил е, че заинтересовани лица в производството по оспорване на заповед за премахване на незаконен строеж са нейните адресати, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право, или извършителят на незаконен строеж, спрямо които се създава задължение за премахването му. В случая, въпреки дадената от съда възможност, оспорващият не е представил доказателства, с които да обоснове правния си интерес по делото, а в заповедта не е посочен извършител на строежа.

Определението е валидно и допустимо, но неправилно поради нарушение на материалния закон.

Доколкото в ЗУТ липсва специална норма, определяща кръга на заинтересуваните лица в производството за премахване на незаконен строеж, той се извежда от общата норма на чл. 147 АПК - това са лицата, чиито права, свободи и законни интереси са нарушени или застрашени от административния акт, или за които той поражда задължения. Правото на жалба не е ограничено само по отношение на адресатите на акта. Лицата, за които актът създава задължения, или засяга техни права или законни интереси, имат право на жалба, независимо дали изрично са посочени като адресати - арг. от чл. 214, т. 1 ЗУТ. В случая дружеството, още с жалбата си пред АС - Б., твърди собственост на обекта, предмет на заповедта и идентичност на същия, а в кориците на делото се съдържат достатъчно доказателства, подкрепящи искането за участие в процеса - издадено разрешение за поставяне от 2005 г., скица към него с посочено СД "Б. Т. и сие", договор за продажба от 1999 г., становище от 26.02.2016 г. на процесуалния представител на дружеството. Безспорно премахването на обекта, (за който предстои изследване дали е строеж или преместваем обект), ще рефлектира негативно в правната сфера на жалбоподателя, а съдът с акта си на практика го лишава от право на защита срещу административен акт с неизвестен извършител. Затова и определението следва да бъде отменено и делото - върнато за произнасяне по жалбата.

С молба от 25.04.2016 г. е направено особено искане - за спиране на производството по настоящето дело, по съображения за заведен пред РС - Несебър, установителен иск за собственост на преместваемото съоръжение, по който е образувано гр. д. № 301/2016 г. Същата, с оглед приетия в настоящето определение правен резултат, е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 236 АПК, Върховният административен съд, състав на второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ОТМЕНЯ определение № 375 от 29.02.2016 г., постановено по адм. дело № 1806/2015 г. по описа на Административен съд - Б.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за спиране на адм. дело № 4510/2016 г. на Върховен административен съд.

Определението не подлежи на обжалване.

Изготвил:

Галина Солакова, съдия във ВАС